

РЕШЕНИЕ

№ 7467

гр. София, 07.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 10.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9882** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.
Образувано е по жалба на С. Д. Д., подадена чрез адв.М. П., срещу Заповед № РД-09-173/25.06.1990г. на председателя на Изпълнителния комитет на Общински народен съвет /ОБНС/ Б., с която на основание чл.32, т.2 от Закона за териториално и селищно устройство /З., отм./, чл.93 и чл.54 ППЗТСУ и Протокол № 7/09.05.1988г., ст.20 на ИК на СНС, е одобрен Протокол № 8/21.06.1990г. на СТУСА при ОБНС Б. и изменение на регулацията между парцел XI и X., кв.22 по плана на в.з.Б., така, както е показано на скицата, неразделна част от заповедта.
Жалбоподателят твърди, че заповедта не е съобщена по надлежния ред на заинтересованите лица, поради което подадената жалба се явява допустима, с оглед спазване на преклузивния срок за обжалване. По отношение на правния си интерес мотивира, че е собственик на парцел XI-1269, кв.22 с площ от 529 кв.м, заедно с построената в него сграда като правото на собственост е придобил по силата на дарение и по наследство от майка си, която е придобила имота по силата на съдебна спогодба, сключена на 13.07.1988г. по делбено дело № 133/1986г. по описа на СРС. Сградата, построена в имота била собственост на майка му по наследство.
По отношение пороците на заповедта се сочи, че същата е издадена при липса на материална компетентност, тъй като съгласно действащата тогава нормативна уредба и в частност чл.93, ал.5 ППЗТСУ компетентен да издава заповеди от категорията на оспорения бил началника на Управление „Архитектура и градоустройство“ на

Столичния народен съвет или председателя на изпълнителния комитет на районния народен съвет, съответно определени от тях длъжностни лица като издателят на акта не бил сред тях, което според жалбоподателя обосновава извод за нищожност на оспорения акт.

На следващо място се твърди неспазване на изискването за форма на административния акт, тъй като в обжалваната заповед не са изложени фактическите основания за издаването ѝ, нито са посочени ясно правните такива. Последните отделно от това, били неприложими към случая, тъй като липсвало съгласие на пряко заинтересованите лица, а субективните предели на силата на пресъдено нещо на съдебното решение по д.№ 4555/1988г. на СГС, III АО не се разпростирали и върху наследодателката на жалбоподателя и върху самия него, тъй като решението по това дело не е от категорията на актовете, които могат да му бъдат противопоставени и едностранно да изменят влязъл в сила регулационен план. По тези съображения жалбоподателят моли за отмяната на заповедта.

В съдебно заседание изложеното се поддържа лично от оспорващия и чрез адв.П., която претендира присъждане на направените по производството разноски. Подробни съображения по съществуто на спора излага в писмени бележки.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата оспорва нейната допустимост, при условията на евентуалност – нейната основателност. В съдебно заседание чрез юрк.М. моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждането на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В писмени бележки обосновава твърдения за отсъствие на отменителни основания.

Заинтересованата страна Й. С. П. чрез адв.В. намира жалбата за неоснователна, тъй като оспорената заповед е издадена от компетентен орган на базата на влязло в сила съдебно решение.

Заинтересованата страна Б. С. П., не се явява и не се представлява в съдебно заседание, не ангажира становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С протоколно определение в съдебно заседание на 13.07.1988г. по гр.д.№ 133/1986г. по описа на Софийски районен съд е одобрена спогодба между Л. Г. Д. /ищца/ и ответниците С. И. М. и Р. Я. М. по силата, на която ищцата Д. получава в реален дял изключителната собственост и владение върху новообразувания парцел XI-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., [населено място], одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. с площ от 529 кв.м, без сградата и подобрения в имота, които са нейна реална собственост, съгласно предходни легитимационни документи. Ответниците С. М. и Р. М. получават в реален дял, в условията на съпругеска имуществена общност, изключителната собственост и владение върху парцел X.-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., [населено място], одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. с площ от 488 кв.м като в този дял се включва и частта от имота, която се придава към улицата, заедно с която имотът е с площ от 513 кв.м. Според т.4 от спогодбата, за да се материализира на място делбата страните се договарят да се направи измерване с

помощта на вещо лице-геодезист, което да определи на място вярната регулационна граница между двата делбени парцела и на така определената регулационна граница да се направи ограда с бетонов цокъл с височина от 30 до 50 см и над него да се постави телена мрежа, която ограда ще започва от разделителната стена на двете вилни сгради – близък в двата делбени парцела и да свършва на уличната регулация, а зад вилната сграда-близък, върху така определената регулационна граница между двата делбени парцела ще се направи ограда от плътен материал с височина два метра. С Нотариален акт № 9, том 88, дело № 1710/1997г. Л. Г. Д. дарява на сина си С. Д. Д. вилно място с площ от 529 кв.м, съставляващо парцел XI-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., [населено място], одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г., заедно със сутерена и първия етаж от построената в описаното място двуетажна вилна сграда, както и с идеални части от втория етаж и таванския етаж от двуетажната вилна сграда. Видно от удостоверение за наследници № 1264/19.04.2011г. Л. Г. Д. е починала на 09.04.2011г. и е оставила за наследник жалбоподателя С. Д. Д..

С Решение от 08.03.1989г., постановено по гр.д.№ 4555/1988г. по описа на Софийски градски съд, III гражданско отделение, окончателно като неподлежащо на обжалване, е изменена дворищната регулация на парцел XI-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., [населено място], одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. по зелените линии, знаци и цифри на скицата на вещото лице П. Ц. И. от 02.02.1989г., която приподписана от съда да се счита неразделна част от решението. С решението е указано препис от скицата да се изпрати на органа, утвърдил заповедта за изпълнение. Посочената скица е приета като доказателство по делото – приложена на л.27 от него като изменението е показано с щрихи, указващи актуалната регулационна граница. Същата скица, но в цветно копие е приложена към заключението на вещото лице.

Съгласно скица от КККР, актуална към 17.06.2020г., имотът на жалбоподателя е нанесен в одобрената със Заповед № РД-18-13/17.01.2012г. на изпълнителния директор на АГКК, кадастрална карта с идентификатор 02659.2191.10 с площ от 543 кв.м, като същевременно по документи за собственост имотът, притежаван от него е с площ от 529 кв.м.

С молба от 10.08.1989г. С. П. М. е поискал от началника на строителство, архитектура и благоустройство [населено място], да му бъде дадена оградна линия за парцел X.-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., като приложил решение на СГС със скица.

Изготвен е доклад от главния архитект на ОбНС Б. до председателя на ИК на ОбНС Б., видно от който регулационният план на в.з.Б. е одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. Подадената от С. М. на 10.08.1989г. молба е третирана като искане за изменение на този регулационен план, видно от обстоятелството, че в изготвения от главния архитект доклад същият е посочен като собственик на S ид.част от парцел XI и X.-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., а искането за изменение на регулационния план е възприето като предложеното със скица, изготвена от вещото лице по гр.д.№ 4555/1988г. С доклада е предложено одобряване на изменение в съответствие със скицата на вещото лице.

Последвало е издаването на оспорената заповед, за която липсват доказателства да е съобщена на майката на жалбоподателя, собственик на парцел XI към този момент – изявление в тази насока се съдържа в писмо на кмета на Район „Б.“, постъпило по делото на 01.11.2021г. /л.39/.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото лице С. К., което съдът

кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание, се установява следното:

С протокола от 13.06.1988г. по д.№ 133/1986г. на Л. - Банкянски РС е одобрена съдебна спогодба за делба между Л. Г. Д. и С. И. М. и Р. Я. М.. Съгласно тази спогодба Л. Д. получава в свой дял новообразувания парцел XI-1269 от кв. 22 по плана на вилна зона Б., одобрен със Заповед РД-02-14-92 от 26.02.1987г. с площ от 529 кв.м., а С. и Р. Маркови получават в свой дял парцел X. - 1269 от кв. 22 с площ на парцела 488 кв.м., като в този дял се включва и площта на парцела, която се придава към улицата, заедно с която имота в имотните му граници, включени в този дял (т.е. парцел X.-1269, заедно с частта от имот 1269, която се отчуждава за улица) има пространство от 513 кв.м. Тъй като за района е наличен само един регулационен план, одобрен със Заповед № РД-02-14-92 от 26.02.1987г., то описаните в протокола парцели могат да бъдат само по този регулационен план. Скицата не е налична по делото и не е налична в СО-район Б..

С Нотариален акт за дарение № 9, том 88, дело 17102 от 09.07.1997г. Л. Г. Д. дарява на сина си С. Д. Д. вилно място с площ от 529 кв.м., находящо се във вилна зона Б., [улица], съставляващо парцел XI-1269 от кв. 22, заедно със сутерена и първия етаж на вилната сграда в имота. Скицата, приложена към документите за собственост за издаването на този акт е приложена на л.14 по делото. Видно от тази скица, към момента на издаването ѝ в регулационния план, и в нея, не е било отразено спорното по делото изменение. Следва да се има предвид, че посочената в скицата площ на парцела от 529 кв.м. не отговаря на действително измерената от СТЕ площ по тези граници (по оригинала на плана от СО-Н.), която е в размер на 549 кв.м.

Съгласно представеното по делото копие от действащата към момента кадастрална карта от 17.06.2020г. за ПИ с идентификатор 02659.2191.10, имотът, собственост на жалбоподателя е с площ от 543 кв.м. и отговаря по граници и площ на УПИ XI-1269 от кв.22 след изменението от 1990г. /процесното/.

С т.2 от обжалваната заповед се одобрява изменение на регулацията между парцел XI и парцел X. от кв.22 по плана на в.з. Б., както е показано на скица към заповедта /л.23 по делото/. При направената от СТЕ проверка в архива на СО-Н. - стари регулационни планове е налична същата заповед, като скицата към нея е цветна. Копие от тази скица вещото лице прилага към заключението.

Заключението на в.л. П. Ц. И. по гр.дело 4555/1988г. /текстова част, приложена на л.193 по делото/, не кореспондира със скицата, одобрена от съда. Според него, доколкото може да бъде възприето като доказателство, тъй като касае отговор на правни въпроси, не е допустимо изменение на регулационния план от 1987г. в случай, че същият е влязъл в сила.

При направените от вещото лице К. проверки то е установило, че за района, в който попада процесният имот - в.з. Б., е наличен само един регулационен план, одобрен със Заповед № РД-02-14-92 от 26.02.1987г., копие от първоначалния вариант, на който се съхранява в Н. и от който вещото лице е направило извадка – Приложение № 2 към заключението. След влизане в сила на решението по гр.дело № 4555/1988г. дворищно-регулационната граница между парцели XI-1269 и X.-1269 от квартал 22 е променена, като в източния си край тази линия след края на сградите в имотите /които са на калкан/ продължава в северна посока до точка, изместена на 4.50м от местоположението ѝ по регулационния план от 1987г.

Въз основа на тези фактически установявания вещото лице дава заключение, че за

района, в който попада процесният имот - в.з. Б. е наличен само един регулационен план, одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. В кадастралната основа на този план е наличен имот с пл.№ 1269 с площ от 1055 кв.м, за който с регулационния план са били отредени два парцела - XI-1269 и X.-1269 от квартал 22.

След влизане в сила на решението по гр.дело № 4555/1988г. дворищно-регулационната граница между парцели XI-1269 и X.-1269 от квартал 22 е променена, като в източния си край тази линия след края на сградите в имотите /които са на калкан/ продължава в северна посока до точка на регулационната линия по дъното на парцела, която съгласно скицата на вещото лице, потвърдена от съдебния състав е изместена на 4.50м от местоположението ѝ по регулационния план от 1987г. Тази е регулационната граница и към момента, която е отразена в действащия регулационен план и е показана на Приложение № 3 към заключението. Според вещото лице процесната регулационна граница е в съответствие със съдебното решение по гр. д. № 4555/1988г.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспорената заповед представлява индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.1 ЗУТ и съответно като такъв подлежи на обжалване по реда на чл.145 и сл. АПК вр. чл.215 ЗУТ. Обжалваемостта на посочената заповед не е била изключена и съобразно действащата нормативна уредба към датата на издаването ѝ - съгласно разпоредбата на чл.93, ал.6 ППЗТСУ, в приложимата към датата на издаване на оспорената заповед редакция – ДВ, бр.53 от 10 юли 1987г., заповедта за изменение на дворищнорегулационния план по ал.2 се съобщава по реда на Гражданския процесуален кодекс на заинтересованите собственици, които могат да я обжалват съгласно чл.138, ал.1, т.2 и чл.145 и следващите от закона. Съгласно разпоредбата на чл.138, ал.1 З. /отм./ индивидуалните административни актове и отказите по този закон се обжалват относно тяхната законосъобразност пред съда по местонахождението на недвижимия имот и в зависимост от цената на засегнатия интерес. Когато интересът е неощаем, актовете и отказите се обжалват пред окръжния съд.

Жалбата е подадена от лице – собственик на имот, непосредствено засегнат от предвижданията на плана, следователно от лице от кръга на заинтересованите лица по чл.131, ал.1 вр.ал.2, т.1 ЗУТ.

Предвид липсата на доказателства за съобщаване на оспорения акт на праводателя на жалбоподателя по реда на ГПК, в съответствие с изискването по чл.93, ал.6 ППЗТСУ, съдът приема, че оспорването е осъществено в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.215, ал.4 ЗУТ.

Въз основа на горното съдът приема, че е сезиран с допустима жалба.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.93, ал.5 ППЗТСУ изменението на дворищнорегулационния план се одобрява със заповед на председателя на изпълнителния комитет на общинския народен съвет или натоварено от него длъжностно лице - за градове със Съвет за териториално и селищно устройство, строителство и архитектура, и със заповед на

председателя на изпълнителния комитет на окръжния народен съвет или натоварено от него длъжностно лице - за другите населени места, а за С. - със заповед на началника на управление "Архитектура и градоустройство" на Столичния народен съвет или със заповед на председателя на изпълнителния комитет на районния народен съвет, съответно със заповед на определени от тях длъжностни лица.

От своя страна разпоредбата на чл.184, ал.1 З. /отм./ предвижда, че Изпълнителните комитети на областните и общинските народни съвети със съгласие на министъра на строителството, архитектурата и благоустройството могат да решават функции на председателя на изпълнителния комитет по одобряване и изменение на подробни градоустройствени планове, по съгласуване и одобряване на проекти за строежи и по други текущи технически въпроси да се предоставят на съответния заместник-председател на изпълнителния комитет и на главния архитект (инженер) при народния съвет. Според ал.2 на с.р. Изпълнителният комитет на Столичния народен съвет може по същия ред да предостави функции по предходната алинея на съответния заместник-председател, на главния архитект на С., на началника на управление "Архитектура и градоустройство" при Столичния народен съвет и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети, а функции на главния архитект на С. - на началника на управление "Архитектура и благоустройство".

Съгласно Закона за народните съвети, обнародван в ДВ, бр.95 от 27 ноември 1951г., отм. ДВ, бр.77 от 17 септември 1991г. с § 5, т.1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за местното самоуправление и местната администрация, на територията на общината се избира общински народен съвет със седалище в населеното място, което е център на селищната система. Районните народни съвети в С. имат правата и задълженията на общински народни съвети, а Столичният народен съвет – правата и задълженията на окръжен народен съвет.

С Указ № 3399/11.12.1987г. е обнародван Закона за създаване на общини в [населено място] като броят, границите и наименованията им се определят с Указ № 3405/11.12.1987г. Съгласно него в столицата се създават 24 общини, една от които е [община]. Общинският народен съвет избира изпълнителен комитет, в т.ч. председател, като изпълнителните комитети са изпълнителни и разпоредителни органи на народните съвети.

В настоящия случай оспорената заповед е издадена от председателя на Изпълнителния комитет на Общински народен съвет Б., комуто видно от Протокол № 7/09.06.1988г., статия 20, на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет, са предоставени правомощия по чл.93 ППЗТСУ – по Приложение № 4, т.1, б."а", да одобрява измененията на дворищно-регулационни парцели на основата на чл.93, ал.1 и 2 ППЗТСУ.

С оглед това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган и не е налице основание за обявяване на нейната нищожност поради отсъствие на материална компетентност за издаване на акта. Основателно е възражението на ответника, направено в писмените му бележки, че съгласие на министъра на строителството, архитектурата и благоустройството /по арг. от чл.184, ал.1 З./ към този момент не е могло да бъде представено, тъй като Министерството на строителството, архитектурата

и благоустройството е закрито на 28.01.1986г. с Указ № 221 на МС като в периода 1986г. до 1989г. е функционирал Комитет по териториално и селищно устройство, за който няма изрично предоставени правомощия с преходна норма в З..

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити, разписани в чл.15, ал.2 от Закона за административното производство /отм./, сега чл.59, ал.2 АПК. В заповедта не са посочени фактически основания, но за такива следва да бъдат възприети доказателствата, съдържащи се в административната преписка. От тях се установи, че производството е образувано по молба на заинтересовано лице – собственика на парцел X.-1269, кв.22 по плана на в.з.Б., [населено място], одобрен със Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г., за изпълнение на съдебното решение по дело № 4555/1988г. по описа на Софийски градски съд, с което е изменена дворищната регулация по скицата на вещото лице, приподписана от съдебния състав и представляваща неразделна част от него. Именно това е фактическото основание, на което е издаден административният акт.

Неоснователно намира съдът възражението на оспорващия, че посочените в заповедта правни основания са неясни, а и неотносими към случая. Съгласно разпоредбата на чл.32, т.2 З. /отм./, в приложимата редакция, влезли в сила застроителни и регулационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове могат да се изменят, когато кадастралният план съдържа съществени непълноти или грешки, които имат значение за предвижданията по подробния план. Ако непълнотите или грешките нямат значение за съответните предвиждания, допълва се, съответно се поправя само кадастралният план. Когато непълнотите или грешките в кадастралния план са свързани със спор за имуществено право, спорът се решава предварително по съдебен ред.

Посочена е и нормата на чл.93 ППЗТСУ. Съгласно нея, очертаванията и размерите на парцелите по влезли в сила дворищнорегулационни планове могат да се изменят по искане на пряко заинтересованите собственици, ако изменението не противоречи на правилата за регулацията. При същите условия от парцели, отредени за определен имот, могат да се образуват повече или по-малко парцели за същия имот /ал.1/. Когато искането е основателно, изменението се одобрява със заповед на председателя на изпълнителния комитет на общинския народен съвет или натоварено от него длъжностно лице - за градове със Съвет за териториално и селищно устройство, строителство и архитектура, и със заповед на председателя на изпълнителния комитет на окръжния народен съвет или натоварено от него длъжностно лице - за другите населени места, а за С. - със заповед на началника на управление "Архитектура и градоустройство" на Столичния народен съвет или със заповед на председателя на изпълнителния комитет на районния народен съвет, съответно със заповед на определени от тях длъжностни лица – ал.5.

В случая посоченият процесуален ред е спазен, а от приетото по делото експертно заключение се установи, че спорната граница между двата урегулирани поземлени имота – този на жалбоподателя, и този на

заинтересованите страни, е отразена в действащия регулационен план в съответствие със съдебното решение по гр. д. № 4555/1988г. Обратно на твърдението на жалбоподателя, за нанасяне на регулационната граница в съответствие със скицата към съдебното решение не е било необходимо неговото /на праводателя му/ съгласие, тъй като с процесната заповед единствено е изпълнен влезният в сила съдебен акт. Влязлото в сила съдебно решение е задължително за страните и техните наследници и правоприменници, за съда, който го е издал, и за всички други съдилища и учреждения в Републиката – чл.220, ал.1 ГПК /отм./ като подлежи на принудително изпълнение по реда на чл.237 и сл. ГПК /отм./. В процесната хипотеза решаването на въпроса дали да одобри или не изменението на дворищнорегулационния план не е поставено в зависимост от преценката на административния орган. Той действа в условията на обвързана компетентност и единствената възможност да не изпълни съдебното решение и да откаже одобряване на изменението е настъпването на нов правоприменяващ юридически факт, какъвто не се установява да е налице. Изложеното обосновава извод за законосъобразност на оспорената заповед, по отношение на която не е налице някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото разноски на жалбоподателя не се следват. Такива са дължими на ответника в размер на 150 лева за юрисконсултско възнаграждение, чийто размер е определен на основание чл.143, ал.3 АПК вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.24 НЗПП.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д. Д. срещу Заповед № РД-09-173/25.06.1990г. на председателя на Изпълнителния комитет на Общински народен съвет Б.
ОСЪЖДА С. Д. Д. да заплати на Столична община сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: